

științii nu-i este îngăduit să devie dictatoare ; ea trebuie să dea exemplu de gândire dreaptă, odată cu încrederea că procesul democrației, condus de metodele științifice și de rațiune, va duce la rezultate efective“.

Domeniile fizicei, ale chimiei și ale biologiei deschid perspective uriașe, cari vor înlesni omului stăpînirea deplină asupra naturii, desrobindu-l de tirania materiei neflocuibile.

Pe de altă parte răspîndirea științii în cercuri cît mai largi este o nevoie care nu trebuie împlinită numai prin informația aștătoare de curiositate (cam cum se face astăzi) ci trebuie să aducă „*aprecierea și utilizarea metodelor științifice în viața de toate zilele*“.

G. B. Parker, din Washington, a spus : „*Știința, mai mult decît oricare altă putere, a schimbat înfățișarea timpului, a adus în lume mai multe minuni într'o decadă decît au fost descoperite în zece secole de mai înainte. Ea a schimbat existența fiecărui om... și în termeni de economie, pace și războiu, sănătate, fericire și muncă, a schimbat total viața depe pămînt*“.

Știința și laboratorul.

Aflăm că guvernul francez intenționează să treacă o lege după care titlul de *Directeur de Recherches* să fie asimilat cu acel de profesor la Collège de France. O atare intenție dovedește odată mai mult că Franța înțelege înfine să acorde cercetărilor de laborator și studiului experimental în domeniul științific o atenție deosebită. Era dealtfel și firesc ca noul titlu în învățămîntul superior, care se obține cu votul întregului corp profesoral al Facultății de Științi, să fie sanctificat. Pe noi ne interesează știrea deoarece d. Horia Hulubei, concetățeanul nostru, a fost numit recent în acest post de *Directeur de Recherches*. D. B.

Și la noi...

Și la noi practicul tinde, în învățămîntul superior, să ajungă la înălțimea teoreticului, deși în alt mod. Profesorii de educație fizică (adică de gimnastică) de grade mari nu sînt ei asimilați cu profesorii universitari doctori în științe, în litere, în medicină, etc.? D. B.

„Cele trei Crișuri“.

Sînt șaptesprezece ani de cînd a răsărit la o răscruce a drumurilor noastre cu cele străine — în spre hotarul de apus — „Reuniunea celor trei Crișuri“.

Inchegată în momentele de turburare sufletească și de nesiguranță ale anului 1919, această admirabilă înmănunchiere de valori exemplifică o trudă vrednică de prețuire, înfățișează statornicia unui gînd, — acela al cunoașterii desăvîrșite a problemelor romînești, — impunîndu-se prin linia soabră a celei mai severe discipline.

S'a deschis atunci, în 1919, o poartă de adevăr și de cunoaștere dincolo de care viața noastră să se prelungească real și complex, ca într'o oglindire spre veșnic. Indiferent de substratul sufletesc din care au pornit începuturile ei, „Cele trei Crișuri“ înfrîngînd influențe de moment, a contopit unitar și indestructibil, sentimentul de vrednică prețuire a unui trecut cu vitalitatea integrală a sufletului național.